

Πέμπτη

30

Οκτωβρίου

2014

Καταπάτηση Δικαιωμάτων του Παιδιού

Αξιότιμε Πρόεδρε του Ο.Η.Ε.,

Ονομάζομαι Νικολούλη Δήμητρα και είμαι μαθήτρια της Γ' Γυμνασίου σ' ένα σχολείο της Βόρειας Ελλάδας. Προέρχομαι από μια πενταμελή οικογένεια την οποία και οι δύο γονείς μου ενισχύουν οικονομικά, καθώς εργάζονται. Θεωρώ λοιπόν τον εαυτό μου προνομιούχο, μια που στη χώρα μου τα τελευταία χρόνια οι περισσότερες οικογένειες αντιμετωπίζουν σοβαρά οικονομικά προβλήματα. Η αγχώδη των γονιών μου για τα χρήματα είναι η βασική αιτία να θεωρώ το σχολείο πρωταρχικό μέλημα της ζωής μου. Μεγαλώνω σε ένα οικογενειακό και σχολικό περιβάλλον πλούσιο σε αγάπη, σιτοργή, σεβασμό και κατανόηση.

Όσοσο ξέρω πολύ καλά πως ανήκω σε μια ευρύτερη οικογένεια με 5 δισεκατομμύρια μέλη που βιώνουν ποικίλες δυσκολίες. Το χειρότερο όμως είναι ότι υπάρχουν παιδιά που «φωνάζουν» την καταπάτηση των δικαιωμάτων τους, αλλά δυστυχώς κανένας δε ακούει.

Η χώρα μου τα τελευταία χρόνια διανύει μια άσχημη οικονομική κατάσταση που μεταφράζεται σε ανεργία για πάρα πολλές οικογένειες. Χιλιάδες παιδιά στερούνται βασικών ειδών πρώτης ανάγκης, όπως είναι τρόφιμα, ρούχα, στέγη και φάρμακα. Παράλληλα η κρίση αυτή μετατοπίζεται και σε άλλους τομείς, όπως είναι η εκπαίδευση και η ιατρική περίθαλψη. Το

σχολείο ^{κάποιες φορές} αδυνατεί να παρακολουθήσει τις ραγδαίες εξελίξεις που συμβαίνουν γύρω μας και σε συνδυασμό με τις βιοποριστικές ασχολίες των ενηλίκων - που ίσως και κάποιες φορές να είναι και οι μοναδικές - δεν εφοδιάζουν τα παιδιά με τις απαραίτητες αρχές, γνώσεις και αξίες. Η παιδική βία - λεκτική, ψυχολογική, σωματική, σεξουαλική - , η παραμέληση και η εκμετάλλευση των παιδιών αποτελούν καθημερινά πρωτοσέλιδα εφημερίδων και τίτλους εδησέων. Και το αποτέλεσμα; Παιδιά που ζητιανεύουν στα φανάρια. Έφηβοι που αυτοκτονούν ή ψάχνουν τον "επιχειο" παράδεισο στα ναρκωτικά. Νέοι που αποξενώνονται ή περιθωριοποιούνται. Η νέα γενιά κυριεύεται από άγχος, φοβίες, κατάθλιψη και ντροπή, ως αποτέλεσμα της βιωμένης καταπάτησης των δικαιωμάτων της.

Είμαι μονάχα παιδί και δε διαθέτω εναλλακτικές λύσεις. Βλέπω καθαρά όμως όσα συμβαίνουν γύρω μου και προβληματίζομαι. Γιατί να μην υπάρχει τρόπος να βελτιώσουμε τη οικονομική κατάσταση εκείνων των οικογενειών που υποφέρουν; Γιατί να μην μπορεί το σχολείο να μεταδώσει όχι μόνο σείρες γνώσεις, αλλά και αρχές και αξίες; Γιατί να μην μπορούν οι άνθρωποι του πνεύματος να ευαισθητοποιήσουν το κοινό σε τόσο σημαντικά θέματα όπως είναι η καταπάτηση των δικαιωμάτων των παιδιών; Γιατί να μη μπορούν τα ΜΜΕ να μεταδώσουν τη θετική πλευρά της ζωής και όχι μόνο να παραλληλοφορούν ή να αποπροσανατολίζουν; Γιατί να μην μπορεί η ίδια η πολιτεία να προστατέψει νομοθετικά τα δικαιώματα των αθύων παιδικών

ψυχών κάνοντας, έστω το ελάχιστο, να τιμωρήσει τους παραβάτες;

Αυτά που συμβαίνουν με κάνουν να κλαίω τα βράδια, δε σταματώ όμως να μάχομαι για το μέλλον. Το να χάσουμε το μέλλον μας δε είναι σαν να χάνει κάποιος τις εκλογές ή μερικά εκατομμύρια στο χρηματιστήριο. Είναι σαν να ξεχυμνώνεται η ελπίδα από τα όνειρά σου. Εμείς όμως είμαστε τόσο μικροί! Για αυτό εσείς αποφασίστε σε τι κόσμο θα μεγαλώσουμε. Ξεφεύγετε... Εσείς χρειάστηκε να ανησυχείτε για τέτοια πράγματα, όταν ήσασταν στην ηλικία μου; Ισχυρίστε ότι μας αγαπάτε. Έχετε όμως κατά νου ότι είμαστε τελικά ό,τι κάνουμε και όχι ό,τι λέμε!

Είμαι περήφανη για τη χώρα μου, καυχήμα που είμαι Ελληνίδα και δέκτης ενός τόσο λαμπρού πολιτισμού. Ανησυχώ για το μέλλον μου. Αγωνιζώ για τη τύχη όλων εκείνων των παιδιών που κινδυνεύουν να καταδικαστούν σε οικονομικό, συναισθηματικό και κοινωνικό θάνατο. Δε θα σας ζητήσω πολλά. Απλά θα σας θέσω μια πρόκληση:

«Ταιριαίστε λόγια και έργα»

Ζας Ευχαριστώ

Νικολούλη

Δήμητρα

1^ο Γυμνάσιο Περαιάς